

Sygn. akt V W 3936/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Agnieszka Gutowska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r., 13 kwietnia 2016 r., 12 maja 2016 roku i 16 czerwca 2016 r. na rozprawie sprawy przeciwko **G. K.** c. Z. i Z. ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

jako osoba odpowiedzialna - właściciel firmy (...), 02-626 (...), Aleje (...) uniemożliwiła przeprowadzenie kontroli inspektorowi pracy w okresie 30.12.2014 roku do 12.05.2015 roku, poprzez niedostarczenie do siedziby Okręgowego Inspektora Pracy w W. przy ul. (...) żądanej dokumentacji pracowniczej,

tj. o wykroczenie z art. 283 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy,

orzeka:

I. obwinioną G. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 283 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. M. wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu w wysokości łącznie z VAT 354,24 (trzysta pięćdziesiąt cztery złote, dwadzieścia cztery grosze) złotych,

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 3936/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. K. od dnia 1 stycznia 2003 roku była właścicielem firmy (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...). Prowadziła ona działalność gospodarczą w zakresie: restauracje i inne stałe placówki gastronomiczne. /k. 5 dane z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej/

W dniu 30 grudnia 2014 roku inspektor pracy P. K. rozpoczął czynności kontrolne w firmie (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...) W tym samym dniu G. K. została przesłuchana m.in. na okoliczność zatrudnienia A. P.. Podczas przesłuchania ustalono, że kolejny termin spotkania zostanie uzgodniony telefonicznie. /e-protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. zeznania świadka P. K., k. 3-4 notatka służbowa/

W dniu 15 stycznia 2015 roku na okoliczność wykonywania pracy w firmie (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...) został przesłuchany A. P.. /k. 6 zeznania świadka A. P., k. 3-4 notatka służbowa/

Państwowa Inspekcja Pracy wysłała na adres siedziby firmy (...): żądania z dnia 23 stycznia 2015 roku oraz z dnia 3 lutego 2015 roku oraz z dnia 17 lutego 2015 roku do osobistego stawienia się G. K. w siedzibie Okręgowego Inspektoratu Pracy przy ul. (...) w W. oraz przedłożenia dokumentacji pracowniczej wymienionej w treści żądań. Żądanie z dnia 23 stycznia 2015 roku nie zostało odebrane, żądanie z dnia 3 lutego 2015 roku zostało odebrane osobiście przez G. K. w dniu 13 lutego 2015 roku, natomiast żądanie z dnia 17 lutego 2015 roku zostało odebrane osobiście przez G. K. w dniu 9 marca 2015 roku. /k. 3-4 notatka służbowa, k. 9-11 żądania i zwrotne potwierdzenia odbioru/

G. K. przesłała w dniu 4 marca 2015 roku na adres siedziby Państwowej Inspekcji Pracy przy ul. (...) w W. żądane przez inspektora pracy P. K. dokumenty, oprócz szkoleń BHP i książeczek SANEPID oraz oprócz ewidencji czasu pracy oraz kartoteki wynagrodzeń. G. K. posiadała stosowny certyfikat i dla nowych pracowników sama przeprowadzała szkolenia BHP. G. K. nie wykonywała kserokopii książeczek Sanepid (sanitarno-epidemiologicznych), dlatego nie była w stanie ich przedstawić na żądanie Państwowej Inspekcji Pracy /k. 7, e-protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. wyjaśnienia obwinionej G. K., k. 72 zwrotne potwierdzenie odbioru/

Również podczas spotkań z inspektorem pracy P. K. G. K. przedstawiała inspektorowi pracy niektóre żądane przez niego dokumenty. Inspektor pracy P. K. nie wykonywał jednakże kserokopii dokumentów okazanych mu przez G. K. ani również nie opisywał dokumentów, które przedstawiała mu podczas spotkań G. K.. Inspektor pracy uznał, że otrzyma on od G. K. komplet tych dokumentów. /e-protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. zeznania świadka P. K., k. 7, e-protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. wyjaśnienia obwinionej G. K./ Z uwagi na to, że P. K. nie opisywał dokumentów okazywanych mu osobiście przez G. K. nie ustalono, których dokumentów G. K. nie przedstawiał inspektorowi pracy podczas kontroli.

Nieprzedstawienie przez G. K. w komplecie jednorazowo wszystkich niezbędnych dokumentów do przeprowadzenia kontroli przez inspektora pracy w firmie (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...)której była właścicielką, nie było okolicznością, która by uniemożliwiała przeprowadzenie takiej kontroli przez inspektora pracy w W. przy ul. (...) lok. (...), tj. w siedzibie ww. firmy. Inspektor pracy P. K. jako miejsce osobistych spotkań z G. K. wybrał siedzibę Inspektoratu Pracy i pomimo takiej możliwości nie przeprowadził czynności kontrolnych w siedzibie firmy (...), gdzie mógłby uzyskać niezbędne do przeprowadzenia kontroli dokumenty. /e-protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. zeznania świadka P. K., k. 7, e-protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 r. wyjaśnienia obwinionej G. K. /

G. K. ma 51 lat. Ma wykształcenie średnie. Obecnie nie prowadzi działalności gospodarczej, utrzymuje się z prac dorywczych, sprzedaje biżuterię, pomaga przy sprzątaniu domu, osiąga dochód w wysokości ok. 500 zł., nie posiada majątku. Niekarana, nieleczona psychiatrycznie ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionej G. K. /k. 7, e-protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 r./, zeznań świadka A. P. /k. 6, e-protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 r./, zeznań świadka P. K. / e-protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r./, a także pisma /k. 1/, wezwania /k. 2/, notatki służbowej /k. 3-4/, danych z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej /k. 5/, upoważnienia /k. 8/, żądań i zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 9-11/, informacji /k. 37/, dokumentacji z Państwowej Inspekcji Pracy /k. 79/.

Obwiniona G. K. /k. 7, e-protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 r./ nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Odnosząc się do zarzutu w zakresie istotnym dla sprawy obwiniona w postępowaniu wyjaśniającym (przesłuchana w charakterze strony) i przed Sądem wyjaśniła, że była właścicielem firmy (...) z siedzibą w W. przy ul. (...).

Obwiniona wyjaśniła, że na początku września 2014 roku odbyła rozmowę z A. P. w sprawie współpracy, która miała opierać się na założeniu przez niego firmy i prowadzeniu przez niego działalności gospodarczej. Obwiniona w złożonych wyjaśnieniach przedstawiła informacje na temat współpracy z A. P. oraz podała informacje na temat tego, dlaczego powyższa współpraca została rozwiązana. Wskazała ona również, że umowa z A. P. nie została sporządzona w

formie pisemnej i wskazała, że faktycznie A. P. kilkakrotnie pracował dla niej, za co otrzymał wynagrodzenie, jednakże nie wystawił on żadnej faktury.

Obwiniona wyjaśniła, że jesienią 2014 roku otrzymała telefonicznie wezwanie z Państwowej Inspekcji Pracy w sprawie A. P., który zgłosił, że nie chce się ona z nim rozliczyć, co nie było prawdą, gdyż A. P. otrzymał wszystkie pieniądze, które były mu należne. Odnosząc się do kontroli z Państwowej Inspekcji Pracy obwiniona wskazała, że umówiła się z panem P. K. na jesieni, przedstawiła mu całą sytuację i wysłała pocztą panu P. K. wszystkie żądane przez niego dokumenty, oprócz szkoleń BHP i książeczek sanepid do siedziby Państwowej Inspekcji Pracy na ul. (...). Obwiniona wskazała, że nie zna się ona na dokumentach, dlatego też zajął się tym księgowy i księgowy wydrukował jej wszystkie dokumenty jakie posiadał z wykazu pana P. K.. Obwiniona wskazała również, że posiada ona w domu potwierdzenie przesłania ww. dokumentów (G. K. na żądanie Sądu dostarczyła powyższe potwierdzenie – k. 72). W złożonych wyjaśnieniach obwiniona wskazała, że nie pamięta czy wysłała do Państwowej Inspekcji Pracy ewidencje czasu pracy oraz kartoteki wynagrodzeń. Obwiniona wyjaśniła również, że na spotkaniu P. K. wskazał jej, że brakuje BHP i książeczek pracowników, na co ona odpowiedziała mu, że szkolenia BHP dla nowych pracowników sama przeprowadzała, gdyż posiada ona stosowny certyfikat. Obwiniona odnośnie książeczek Sanepid wyjaśniła, że nie ma obowiązku, aby zabierać kucharzom ww. książeczki, które umożliwiają pracownikom pracę w gastronomii i każdy z pracowników posiada je przy sobie. Obwiniona wyjaśniła, że nie wykonywała kserokopii tych książeczek i powiedziała P. K., że nie jest w stanie ich przesłać. G. K. wskazała, że trzy lub czterokrotnie spotkała się z panem P. K. i pan P. K. dopominał się o dostarczenie coraz to nowych dokumentów, poza tymi, które zostały wskazane w pisemnych wezwaniach. Obwiniona wskazała, że tłumaczyła wówczas, że dostarczyła wszystkie dokumenty jakie posiadała i że wcześniej złożyła te dokumenty, o które P. K. się dopominał oraz wskazała, że informowała P. K., że nie posiada ona żadnych innych dokumentów. Obwiniona wyjaśniła, że w 2015 roku chorowała i gdy P. K. upominał się o przedstawienie mu dokumentów dot. szkolenia BHP informowała go, że albo jest ona chora, albo, że jest w pracy i prosiła go, aby jeszcze chwilę zaczekał. W złożonych wyjaśnieniach obwiniona przedstawiła również informacje na temat przebytych chorób.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oceniając wyjaśnienia złożone przez obwinioną uznał za nieistotną z punktu widzenia niniejszego postępowania tę część jej wyjaśnień, w której obwiniona przedstawiła informacje na temat współpracy z A. P. oraz podała informacje na temat tego, dlaczego powyższa współpraca została rozwiązana.

Jednocześnie Sąd dał w całości wiarę pozostałej części wyjaśnień obwinionej G. K., w której obwiniona przyznała, że była właścicielem firmy (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) oraz podała informacje na temat przeprowadzonej w ww. firmie kontroli Państwowej Inspekcji Pracy, która została zainicjowana przez A. P.. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej we wskazanym zakresie są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i żaden z zebranych w sprawie dowodów, nie podważył treści wyjaśnień obwinionej.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania P. K. /e-protokół rozprawy z dnia 13 kwietnia 2016 r./ inspektora pracy, który przeprowadzał kontrolę w firmie (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...), której właścicielem była G. K.. Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej ww. zeznań. Powyższe zeznania były spójne i logiczne.

W złożonych zeznaniach świadek P. K. podał szczegółowe informacje na temat przeprowadzonej przez niego kontroli firmy, której właścicielką była obwiniona. Świadek potwierdził, że pierwsze spotkanie z obwinioną zostało ustalone w dniu 30 grudnia 2014 roku i gdy obwiniona stawiała się w tym dniu zostały jej okazane upoważnienia do kontroli oraz ustalono, że kolejny termin spotkania zostanie uzgodniony telefonicznie. Świadek wskazał, że podczas ww. spotkania obwiniona okazała mu umowę o pracę i później otrzymał on również listownie z firmy obwinionej druki ZUS DRA za 2015 r. wraz z załącznikami.

Świadek P. K. w złożonych zeznaniach potwierdził także, że nie wykonywał kserokopii dokumentów okazanych przez obwinioną – gdyż uznał, że otrzyma on komplet tych dokumentów później. Świadek P. K. wskazał również, że nie opisywał dokumentów, które przekazała mu podczas spotkań G. K.. W postępowaniu sądowym nie był on w stanie

jednoznacznie stwierdzić, które dokumenty zostały mu wówczas przedstawione. Świadek P. K. wskazał także, że jako miejsce osobistych spotkań z obwinioną wybrał siedzibę Inspektoratu Pracy i nie widział on potrzeby, aby udać się do siedziby firmy obwinionej. Wskazał on także, że nie pamięta czy obwiniona telefonowała do niego, a także nie pamięta czy przedstawiała zaświadczenia lekarskie. P. K. nie wykluczył, że obwiniona faktycznie dzwoniła do niego i informowała go, że jest chora.

W niniejszej sprawie przesłuchano również świadka A. P. /k. 6, e-protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 r./. Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął pod uwagę jedynie te zeznania ww. świadka, w których potwierdził on, że był zatrudniony w firmie obwinionej i pracował w kierowanym przez nią lokalu gastronomicznym. Zeznania świadka A. P. we wskazanym zakresie Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były one logiczne, rzeczowe i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego. Były one również spójne z wyjaśnieniami obwinionej.

Pozostałe zeznania złożone przez świadka A. P. dotyczące okoliczności jego zatrudnienia, jego pensji oraz otrzymywanego przez niego wynagrodzenia za pracę w firmie, której właścicielką była obwiniona, w ocenie Sądu były nieistotne z punktu widzenia niniejszego postępowania.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Obwiniona G. K. stanęła pod zarzutem tego, że jako osoba odpowiedzialna - właściciel firmy (...), 02-626 (...), Aleje (...) uniemożliwiła przeprowadzenie kontroli inspektorowi pracy w okresie 30.12.2014 roku do 12.05.2015 roku, poprzez niedostarczenie do siedziby Okręgowego Inspektora Pracy w W. przy ul. (...) żądanej dokumentacji pracowniczej, tj. o wykroczenie z art. 283 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy.

Wykroczenia określonego w art. 283 § 2 pkt 8 Kodeksu pracy dopuszcza się ten kto, utrudnia działalność organu Państwowej Inspekcji Pracy, w szczególności uniemożliwia prowadzenie wizytacji zakładu pracy lub nie udziela informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań.

W myśl art. 23 ust. 1 pkt 3 i 5 Ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy w toku postępowania kontrolnego inspektor pracy ma prawo żądania od podmiotu kontrolowanego oraz od wszystkich pracowników lub osób, które są lub były zatrudnione, albo które wykonują lub wykonywały pracę na jego rzecz na innej podstawie niż stosunek pracy, w tym osób wykonujących na własny rachunek działalność gospodarczą, a także osób korzystających z usług agencji zatrudnienia, pisemnych i ustnych informacji w sprawach objętych kontrolą oraz wzywania i przesłuchiwania tych osób w związku z przeprowadzaną kontrolą oraz w toku postępowania kontrolnego inspektor pracy ma prawo żądania przedłożenia akt osobowych i wszelkich dokumentów związanych z wykonywaniem pracy przez pracowników lub osoby świadczące pracę na innej podstawie niż stosunek pracy.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie z treścią art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Czyn zabroniony jest popełniony z zamiarem bezpośrednim (dolus directus) gdy sprawca chce go popełnić, zaś z zamiarem ewentualnym (dolus eventualis) wtedy, gdy wprawdzie nie chce go popełnić, lecz przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego uznał, że brak jest w sprawie dowodów, które wykazywały w sposób niebudzący wątpliwości winę obwinionej w zakresie zarzucanego jej czynu, polegającego według zarzutu - na uniemożliwieniu przeprowadzenia kontroli inspektorowi pracy. Materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu wykazał, że obwiniona stawiała się na wezwanie w dniu 30 grudnia 2014 roku w siedzibie Państwowej Inspekcji Pracy i kilkakrotnie spotkała się z inspektorem pracy, który przeprowadzał kontrolę w firmie, której była właścicielką. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika również, że obwiniona przedstawiała inspektorowi pracy oraz przesyłała na adres siedziby Państwowej Inspekcji Pracy przy ul. (...) w W., żądane przez inspektora pracy P. K. dokumenty - oprócz szkoleń BHP i książeczek sanepid oraz oprócz ewidencji czasu pracy oraz kartoteki

wynagrodzeń. Wskazać należy, że G. K. posiadała stosowny certyfikat i dla nowych pracowników sama przeprowadzała szkolenia BHP. Wskazać należy również, iż G. K. nie wykonywała kserokopii książeczek sanepid (sanitarno-epidemiologicznych), dlatego nie była w stanie ich przedstawić na żądanie Państwowej Inspekcji Pracy. Z zeznań inspektora pracy wynika, że ww. dokumenty, które zostały dostarczone przez obwinioną, zostały przez niego uznane za niekompletne, dlatego też nie zostały przez niego przyjęte. Jednakże z tych samych zeznań inspektora pracy wynika również, że nie wykonywał on kserokopii dokumentów okazanych mu przez G. K. ani również nie opisywał dokumentów, które przekazała mu podczas spotkań G. K., których nie przyjmował. Z uwagi na to, że P. K. nie opisywał dokumentów okazywanych mu osobiście przez G. K. nie ustalono, których dokumentów G. K. faktycznie nie przekazała inspektorowi pracy podczas przeprowadzanej przez niego kontroli. Z zeznań inspektora pracy wynika również, że jako miejsce osobistych spotkań z G. K. wybrał on siedzibę Inspektoratu Pracy i pomimo takiej możliwości, nie widział on potrzeby, aby udać się osobiście do siedziby firmy (...), gdzie mógłby on uzyskać niezbędne do przeprowadzenia kontroli dokumenty, np. kartotekę wynagrodzeń. W ocenie Sądu inspektor pracy w okolicznościach sprawy miał możliwość wykazać się większym zaangażowaniem i inicjatywą w przeprowadzaniu kontroli w firmie obwinionej i mógł udać się osobiście do siedziby firmy obwinionej i odebrać w firmie dokumenty (lub ich kserokopie), które uznał za niezbędne do przeprowadzenia przez niego kontroli w firmie obwinionej. Mógł też dokumenty okazywane przez obwinioną od razu załączać do akt w kserokopii, a nie czekać, aż otrzyma jednorazowo cały komplet. Ten sposób działania, biorąc pod uwagę dowody w sprawie i zeznania świadka inspektora – w istocie nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, ilu z żądanych dokumentów konkretnie nigdy obwiniona inspektorowi nie przedstawiła. Okoliczności te nie dają w ocenie Sądu podstaw do ustalenia by działanie obwinionej – uniemożliwiło przeprowadzenie kontroli – jak zostało wskazane w zarzucie. Mając na uwadze powyższe, Sąd uniewinnił obwinioną od stawianego jej zarzutu, tj. od tego, że jako osoba odpowiedzialna – właściciel firmy (...), 02-626 (...), Aleje (...) uniemożliwiła przeprowadzenie kontroli inspektorowi pracy w okresie 30.12.2014 roku do 12.05.2015 roku, poprzez niedostarczenie do siedziby Okręgowego Inspektora Pracy w W. przy ul. (...) żądanej dokumentacji pracowniczej, tj. wykroczenia z art. 283 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy.

W punkcie II wyroku Sąd, na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze oraz § 2, § 14 ust. 2 pkt 2 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. M. kwotę 354,24 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionej przed Sądem, według stawki minimalnej, z uwzględnieniem ilości terminów rozprawy, ze zwiększeniem o stawkę podatku Vat 23 %.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 118 § 2 kpw, zgodnie z którym w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, ponosi je Skarb Państwa.